

DEBRECENI BOGLÁRKA

Körvasútsor

Tudtam, hogy egyszer megbűnhődök majd mindenért, amit anyámmal tettem, ha gyerekelem lesz, naponta telefonálhatok a kórházba, mérgező-e az a piros, sárga vagy fekete bogycsiga, a pitypang vagy a kardvirág, amit megevett, fellépései előtt pedig ki kell csavarni a kezéből a konyhakést, mert nem bírja a feszültséget. Tizenegy évesen jön a gyomormosás, beszéd két marék Eleniumot, hátha nem kell átélnie többé a fájdalmat, mert dédike meghalt, felfekvéses testtel, kétévnyi szenvedés után, hiába morzsolta le naponta háromszor az olvasót. A csóledugás előtt, ahol nem leszek jelen, elmondja a nővérnek, hogy azért tette, mert eltört a Nagycsillag lába, amikor megcsúszott a jégen, az állatorvos főbe lőtte a lovat. Elmondja azt is, hogy nem akarja még egyszer átélni, amikor az apja azt üvölti az anyjának, dögölj meg, te marharépa, hogy aztán hozzávágja a vadiúj Adidas sportcipőt részegen, hátha elered az orra vére, és repülni sem akar többé, a szoba egyik sarkából oda, ahol a fal adja a másikat. Az orvos úgy beszél majd velem, mint egy kutyával, milyen anya az, aki ilyesmit eltűr egy percig is, akinek a gyereke ilyesmire ragadtatja magát. A körzeti gyerekorvos meglátogatja a kórházban, megajándékozza egy hőemberrel, a hőember táblát tart a kezében, rajta felirat, vigyázom rád. Sír, mert ez az első szeretetteljes megnyilvánulás, ami felé irányul mióta bezárták, a nővér vele ijesztgeti a kicsiket, mert bolond, és nem engedi lemosni a hajáról az ipecacuanás hányást. Kiközösítik. Egész nap egy beteg kislányt nézeget a 20. számú kórterem ajtaján levő kémlelőnyíláson keresztül, a kislány évek óta kómában fekszik, megsajnálja a srác mamáját, aki órákon át ücsörög a fia mellett minden nap. Eldönti, többé nem tesz ilyet. Aztán mégis, tizenhat évesen jön a levegő-túladozás. Cseles módon szerzi be a hozzávalókat, arra hivatkozik, hogy a *Falansztert* készülnek előadni az iskolában *Az ember tragédiájából*, látványelem kell. A legnagyobb tűt és fecskendőt adják a patikusok. Megiszik egy liter málnalikórt, elszív egy doboz kék Szofit, aztán ahogy egy filmben látta, levegőt pumpál a vénájába, elveszti az eszméletét. Hagy egy búcsúlevelet, bocs, nem bírtam tovább, ez a levél menti meg az életét, a nagyanyja talál rá a konyhaasztalon, miközben ő a szobájában fekszik, öntudatlan állapotban. Anyám kétségbeesésében rátöri az ajtót, mentővel viszik. Gépeket csatolnak rá az intenzívven, drótok lógnak belőle mindenhol, és csövek, jön a pszichiáter, közli, hogy visszaeső, be kell utalni az elme- és ideggyógyintézetbe, de elsimíthatja az ügyet, rajta áll. Menni akar, hiába könyörgök neki, hogy ne tegye. Még aznap éjszaka elszállítják. A megfigyelőbe teszik, rácsos ágyba, dühöngő örültek közé, két héten keresztül minden délutánomat az elmeágyon töltöm, a lányomat üldözi egy meg-

rögzött vallási fanatista, egy zakkant péklegény, egy magát Raul Wallenberg fiának valló személyiségzavaros CIA-ügynök és egy anyagilkos baltás skizó. Éjszakánként rettegek, azzal nyugtatom magam, hogy két adag nyugtatótól bekómálnak a flepnisek. A lányom átmegegy a Rorchach-teszten, nem adnak neki injekciót, így egyik nap azzal fogad az ápoló, hogy kilépőkártyát kapott, de üvegszilánkokat találtak a zsebében, amikor visszatért az udvarról. Meghosszabbítják a kezelését, határozatlan időre. Tíz nap múltán kiengedik. A pszichológus azt tanácsolja, bánjak keményen vele, de hiába keménykedek, tizennyolc évesen seggrészegre issza magát egy lepukkant kricsmiben, hét deci whisky, két deci bor, egy adag konyak. Alkoholmérgezés. Valahogy mégis hazaér, összeesik a ház előtt. A barátnője kétségbeesetten telefonál, hogy hol van, ő semmit se tud róla, lelécelt, amikor felszólította, hogy meneküljön, mert meg akarják erőszakolni, de bánja rettenetesen, sírdogál. Mentővel viszik ismét, a detoxban töltjük az éjszakát.

Eldöntöttem, hogy nem lesz gyerekem, mégis férjhez mentem. A férjem, akkor még vőlegényem, első alkalommal a gardróbba zárkózott be, lelki válság miatt. Mire meglocsoltam a virágokat a nappaliban, eltűnt. A bejárati ajtót zárva találtam, a kulcsot a helyén, kizárásos alapon nem lehetett máshol, csak a gardróbban. Leszakadt rólam a víz. Itt vagy? kérdeztem, nem válaszolt, egyre hangosabban üvöltöttem, hogy nyissa ki, ütöttem és rúgtam a vastag fatáblát, miközben tudtam, az eróm kevés ehhez, de közben azt is tudtam, hogy ott ül bent, revolverrel a kezében, és ha nem nyitom ki azt a kibaszott ajtót, főbe lövi magát. Beletelt egy kis időbe, de kinyitotta, én meg elsírtam magam, vertem a hátát, hogy tehetted ezt, te hülye. Aztán rám tört a fáradtság.

Eltelt három hónap. Kezdtém azt hinni, hogy minden rendben, amikor kiderült, hogy a cég a csőd szélén, a válság miatt, a látszat tovább nem tartható. Kilátástalanságában egyik este útnak indult a szeméttel, amikor kijöttem a fürdőből, már csak hült helyét találtam. Leszaladtam az udvarra, felszaladtam a padlásra, nem volt sehol, a lépcsőházban sem, a telefonját otthagya az étkezőasztalon. Éreztem, hogy baj van. Az erkélyen álltam, vártam, nem tehettem mást. A körvasútsorra ment, a vonat alá vetni magát, de visszajött, összetépte a cetlit, amit nekem hagyott, amire azt írta, meg kell halnia, hogy visszaadja az életem.

Egy ideig ismét minden hepi volt, összeházasodtunk, nászút, móka, kacagás, aztán egy színházi előadás után kibuktam, a darab egy fiatal íróról szólt, aki elvesztette mindenét, éhezett, fázott, belehalt, mindez egy héttel azután, miután felmondtam a cég állítólagos regenerálódásának örömeire a munkahelyemen, hogy aztán két nap múlva kiderüljön, az a cég soha nem is létezett. A metróállomáson leírtam a noteszembe az érzéseimet, később otthon főztem egy teát, a férjem a nappaliban feljegyzéseket készített a teendőről, persze hazudott, mert nem volt mit feljegyeznie, a noteszemben található gondolatokra reagált. Újfent felajánlotta, hogy leviszi a szemetet. Amint kilépett az ajtón, összeszorult a gyomrom, kavargattam a mézes csalánt, egyre kisebb gyomorral, kávé is főztem, nyújtva zsugorítottam az időt. Mi-

re lefőtt a kávé, már biztos voltam abban, hogy a körvasútsorra ment. Megtaláltam a noteszben az újabb búcsúlevelet. Ledobtam a kiskanalat a földre, felhúztam a csizmát, pizsamára, a kabátot össze se gomboltam, bevágtam magam mögött az ajtót és rohantam, arra gondoltam, hogy mi lesz, ha későn érkezem. Nem tudtam, hol lehet az a nyomorult körvasútsor, eszembe jutott, hogy egyszer azt mondta, nagyon hosszú szakasz, úgysem találom meg, bekanyarodtam az éjjelnappaliba a sarkon, zihálva kérdeztem. Tovább, egyenesen. Éreztem, hogy nem bírom tartani a tempót, márpedig, ha lassítok, vége. Egy autó száguldott a jobb oldali sávban, elé ugrottam, a csaj megállt. Hárman ültek a szakadt Volkswagenben, odaszóltam nekik, vigyenek a körvasútsorra, a férjem depressziós. Szal melyik kocsmában keressük? kérdezte a mellettem ülő srác, nevetett, majd hozzátette, gyere inkább velünk, bulizunk egy jót. A lány leintette, kuss, ő ugyan nehezen játssza el, hogy józan, de felelősségteljes küldetést teljesít. Éppen szólni akartam neki, hogy rossz irányba kanyarodik, amikor a srác rámutatott egy sötét alakra, aki egy villanyoszlopnak dőlve cigizett, biztos volt benne, hogy a férjem az. A sofőr satuféket nyomott, gőzerővel tolatni kezdett, nekihajtott a járdaszegélynek és leállította a motort. A srác kimeresztette a szemét, hová tűnt a tesó? Kiment a lábamból a vér, de kiugrottam a kocsiból, elhadtam valami köszönömöt és ismét rohantam, amíg meg nem találtam a bekötőút végén, kezében az „utolsó szál” cigivel.

Egy héttel később Szicíliából telefonált, menjek el hétfőn a X. kerületi rendőrkapitányságra, jelentsem be az eltűnését, jól figyeljek, mert nem ismétli el, mondjam, hogy szombaton beszélünk utoljára, azóta nem jelentkezett, holott vasárnap délelőtt haza kellett volna érnie. Jól eltervezte, az üzleti partnere kiviszi a reptérre, de nem száll fel, olyan helyre megy, ahol senki se talál rá, kibérel egy vitorlás hajót. Remegtem. Még mindig nem értette, hogy ezzel teszi tönkre az életem.

Persze hazajött. Azóta esténként a kanapén ülve várom. Úgy érzem, már megbűnhődtem mindazért, amit anyámmal tettem.

Huszonhárom óra öt. Várom. Ugyan mikor issza meg azt a bögre Vanish-t, amit a mosogató alatt rejteget...